

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sluttede med nogle politiske Udtalelser angaaende Socialdemokratiets Stilling til en fremtidig Regering. Det kan jo ikke være en Meddelelse, som har Adresse til den nu siddende Regering eller til nogen anden Regering af samme Partifarve; den maa formentlig derfor adresseres andetsteds hen, og man vil fra den paagældende Side da vide, hvad man blandt andet har at rette sig efter, om man i Fremtiden skal kunne vente Socialdemokratiets Støtte. Jeg havde for øvrigt af Udtalelser, som er faldet ved tidligere Lejligheder, ved Finanslovens første Behandling f. Eks., faaet det Indtryk, at hvis den politiske Situation i den kommende Tid, efter et Valg, skulde blive en saadan, at Socialdemokratiets Støtte kunde være af nogen Betydning, agtede Socialdemokratiet at begynde for sig selv, at sætte sig selv i Spidsen, i Forventning om, at det fra anden Side vilde faa Støtte, og det er formodentlig Vilkaaret for at modtage denne, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har villet give Udtryk for. Derfor ved det radikale Venstre nu, hvad det i denne Sag har at rette sig efter. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har for øvrigt allerede pareret Ordre, har erklæret sig rede til at spænde sig for Vognen — eller rettere, han har bidraget til at holde den tilbage, saaledes at der af disse Forhandlinger overhovedet ikke kan komme noget Resultat.

Jeg anbefaler da de af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, de af Mindretallet under Nr. 6 stillede Ændringsforslag til Forkastelse og henstiller, at de under Nr. 2 og 3 af et Mindretal stillede Ændringsforslag tages tilbage, idet jeg ikke nærer Tvivl om, at det paa Grundlag af de Forhandlinger, der i den seneste Tid er ført om den paagældende Sag, skal lykkes at naa til et for „Kristeligt dansk Fællesforbund“ tilfredsstillende Resultat. Men jeg gaar saa rigtignok ud fra, at Forbundet vil bidrage hertil ved i nogen Grad at laane Øre til Administrationens Ønsker om Indskrænkning af Tallet paa de Fag, som Arbejdsløsheds-kassen skal omfatte.

Ordføreren (Stengaard-Kirkegaard):

Baade det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har betegnet de stillede Ændringsforslag som et Brud paa den sidste Overenskomst angaaende Arbejdsløshedsloven, og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde endogsaa, at en saadan Optræden ikke kunde betegnes som loyal overfor Overenskom-

sten af 21. December 1921. Det er et mærkeligt Særsyn, naar man erindrer, hvordan de samme to Partier gik frem, den Gang de stod som Regeringspartier. Da gennemførte de f. Eks. en Revision af Arbejdsløshedsloven den 9. Februar 1918, men allerede 1. Juli samme Aar gennemførte de en ny Revision af samme Lov, endskønt det Resultat, vi den Gang kom til, netop ogsaa var et Forlig; en Overenskomst. Og den Revision, der blev gennemført som Lov af 1. Juli 1918, var igen et Forlig, igen en Overenskomst, hvorved vi f. Eks. gav adskillige Indrømmelser og selvfølgelig til Gengæld fik adskillige fra den anden Side. Alligevel ventede man kun til November samme Aar med igen at gennemføre en Revision af samme Lov. Det var et Resultat af temmelig langvarige Forhandlinger, det var i Virkeligheden altsaa et Forlig om dette Spørgsmaal. Alligevel ser man det Særsyn, at i December 1919 gennemfører man igen en gennemgribende Revision af denne Lov. Af disse Oplysninger vil man se, at de paagældende to Partier hylder den Opfattelse, at Ændringer af en af alle Partier vedtagen Lov er kun tilladelige, for saavidt som det passer de to ærede Partier; naar det ikke passer dem, er det illoyalt og fuldkommen utilstedeligt.

Jeg mener, man skal se rent sagligt paa de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Forholdet er det, at vi aldeles ikke har stillet disse Ændringsforslag som et Ultimatum; vi har sagt til de to andre Partier angaaende de nye Regler for Arbejdsløsheds-kort, at hvis de med Hensyn til disse Kort kan paavise en anden Form, en anden Fremgangsmaade eller en anden Brug, som er bedre end den af os foreslaaede, er vi villige til Indrømmelser og til Forhandlinger om Spørgsmaalet. Skønt vi har givet disse Tilbud Gang paa Gang, har vi ikke en eneste Gang opnaaet, at man fra den Side har stillet Ændringsforslag eller har ført en Forhandling om en anden Form, en anden Fremgangsmaade eller om andre Regler. Derfor tror jeg, man rent sagligt maa indrømme, at det fra alle Partiers Side er erkendt, at de Bestemmelser, som indførtes ved Loven af 22. December 1921, i visse Henseender har vist sig at være uheldige; men naar alle Partier indrømmer det, skulde man dog synes, at det ogsaa var i alle Partiers Interesse at faa disse Regler ændret. Naar man i saa Henseende henviser til, at Sagen